

[Wilhelm]

sionsdomstolsniveau. Lad os så finde ud af, hvad det så kan blive.

Ministeren fandt det noget ironisk, at kritikken kom fra de samme partier, som ellers taler imod politiovergreb, og sagde alvorlige ting om retsplejeprincipper. Det synes jeg egentlig også jeg har svaret på. Vi har altid konsekvent overholdt – og endda ønsket styrket – disse retsplejeprincipper, men denne kritik går på, at man ikke benyttede Trignons påståede ønske om samarbejde med politiet. Trigon var jo helt forberedt på, at man ønskede regnskabsbilag – derfor forfalskede de regnskabsbilagene. Politiet bad ikke engang om at se de forfalskede bilag. De ville formodentlig have fundet ud af, at de var forfalskede, hvis man havde bedt om det, som Trigon selv ventede at man bad om. Jeg remsede op før 25 oplagte forsømmelser – jeg kan altså ikke nå at gentage dem – 25 oplagte forsømmelser, som intet har at gøre med overtrædelse af retsplejeloven. Det drejer sig om undersøgelser, som var højst relevante, og som alle sammen kunne være udført, uden at man på nogen som helst måde overtrådte retsplejeloven og nedsatte beviskravene eller fremførte ubegrundede sigtelser. Det er det, der er grundlaget for kravet om en undersøgelse.

Ministeren nævnte de 17 dage. Jeg er enig med ministeren i, at de 17 dage bestemt ikke er det eneste graverende forhold – og i mine øjne ikke engang det mest graverende forhold. Ministeren siger, at de 17 dage sandelig blev brugt til noget. Efter hvad vi ved fra ministerens egen redegørelse, blev de brugt til én eneste fornuftig ting. Da Politiken selvfølgelig havde afvist at opgive sine kilder – det skal ordentlige journalister gøre – så gik man til sømandsskattekontoret og fik oplysning om navnene på de søfolk. Men derefter ønskede politiet ikke at bruge disse vidneudsagn. Man brugte netop ikke vidneudsagnene fra søfolkene, man tilsidesatte jo vidneudsagnene fra søfolkene og sagde: det er menige søfolk, deres udtalelser kan man ikke tillægge vægt. Man havde de navne, som journalisten selvfølgelig havde nægtet at opgive. Så kommer jeg til det vigtige: hvad er det for oplysninger, man forventer at få frem, hvad er det, der nægtes besvaret, og er den undersøgelse, justitsministeren nu laver – eller han mener vist, han har lavet den – ikke uvildig? Den nye justitsministers uvildighed i denne

sag har han koketteret med i retsudvalget, og det har jeg også besvaret i retsudvalget. Justitsministeren er ikke uvildig i mine øjne, fordi han er øverste chef for de instanser, der her skal undersøges. Det kan ikke give en uvildig undersøgelse. Derfor bør det være et uafhængigt organ.

Det er da rigtigt, at vi får svar på de spørgsmål, der stilles. Som jeg har givet adskillige eksempler på, er den redegørelse, der er givet, mangelfuld ved udeladelser, og det er meget svært at stille spørgsmål, som får oplysninger frem om, hvad der er forsømt. De 25 forsømmelser, de 25 oplagte forsømmelser – der kunne nævnes mange flere, men det havde jeg ikke tid til i mit indlæg – de 25 oplagte forsømmelser får man selvfølgelig ikke frem. De er heller ikke nævnt i ministerens redegørelse. Det er jo dem, der er relevante for at bedømme, hvad det er der er foregået. Det er da også dem, der er relevante for at bedømme, hvor ansvaret ligger. På hvilke trin blev man informeret om, at de ting var forsømt, da man traf beslutning om, at det var i orden at henlægge sagen? Vidste justitsministeriet, at de oplagte 25 ting var forsømt? Vidste rigsadvokaten det osv. Det skal opklaringen bl.a. finde ud af.

Dertil kommer en række spørgsmål, som slet ikke har været nævnt endnu. Hvad gjorde man, da man konstaterede ulovlig forfalskning af logbøgerne? Det fremgår overhovedet ikke af redegørelsen. Er det virkelig rigtigt, at udenrigsministeriet anbefalede ikke at forespørge Liberia? Hr. Bernhard Baunsgaard har været inde på det. Med hvilken grund kaldte udenrigsministeriet det udsigtsløst – hvis det ellers er rigtigt – og hvorfor har man så nu henvendt sig til Liberia? Hvorfor er det nu ikke længere udsigtsløst? Er det rigtigt, at udenrigsministeriet i efteråret 1980, som der går rygter om, faktisk rettede henvendelse til Liberia og senere trak den tilbage? Hvad har Lyngby politi gjort for at orientere Tyskland og Amerika, da de fik at vide, at Mulack i hvert fald var ansvarlig for »Sarah Poulsen«s transport af landmineammunition til Sydafrika i december 1978? Er det rigtigt, at Lyngby politi efter de engelske myndigheders opsigtsvækkende oplysninger vedrørende Yuccas ikke-eksistens spurgte hele vejen op i anklagemyndighedssystemet, før det opgav videre efterforskning vedrørende Yucca? Søgte Lyngby politi nogen sinde